

Sygn. akt XI GC 1793/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 21 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2019 roku w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna Spółka Komandytowa w S.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287,00 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1793/18

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 sierpnia 2018 r. (...) spółka akcyjna spółka komandytowa w S. wniosła przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. o zapłatę kwoty 1.013,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 846,72 zł od dnia 13 marca 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu, powódka wskazała, iż wykonała na zlecenie pozwanej przewóz na trasie P. B. (Włochy) – S., za co wystawiła pozwanej fakturę Vat (...) na kwotę wynikającą ze zlecenia. Podała, że pozwana zapłaciła jedynie za część tej faktury, potrącając należność z noty obciążeniowej wystawionej przez pozwaną tytułem dodatkowych kosztów poniesionych przy realizacji zlecenia powódki o numerze (...). Powódka podała, że kwestionuje wystawioną przez pozwaną notę obciążeniową obejmującą koszty postojowego i dodatkowych kilometrów, albowiem na etapie ustalania podstawowych warunków realizacji umowy rozładunek miał odbyć się 30 października 2017 r., wpisana w zleceniu data realizacji usługi 26-27 października 2017 r. stanowiła ukłon spedytora powódki w stronę spedytora pozwanej i przyjmując zlecenie pozwana powinna liczyć się z niemożnością rozładowania towaru 27 października i koniecznością rozładowania go 30 października w ramach kwoty ustalonej w zleceniu. Powódka podała, że obok należności z tytułu niezapłaconej w terminie faktury domaga się kwoty 167, 12 zł stanowiącej koszty odzyskiwania należności w wysokości równowartości kwoty 40 Euro.

Nakazem zapłaty z dnia 11 września 2018 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (karta 40)

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w D. wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana zgłosiła zarzut potrącenia należności wynikającej z noty obciążeniowej w kwocie 846,72 zł wskazując, że składają się na nią koszty paliwa jakie poniosła pozwana przejeżdżając dodatkowo 375 km z K. do bazy w D. i ponownie z bazy do K. i z powrotem do P. w celu podjęcia kolejnego załadunku oraz koszty postoju i dozoru towaru przez weekend w bazie pozwanej. Pozwana podała, że w zleceniu wskazano datę rozładunku na dzień 27 października, przedmiotowy ładunek stanowił zlecenie powrotne w drodze do S., a gdyby spedytor pozwanej wiedział, że rozładunek ma mieć miejsce 30 października zlecenia by nie przyjął.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka zleceniem transportowym nr (...) z dnia 23 października 2017 roku zleciła pozwanej wykonanie umowy przewozu na trasie P. (Francja) – K. na O. w dniach 26-27 października 2017 r. Ustaleń odnośnie warunków tego zlecenia i jego przyjęcia ze strony pozwanej dokonywał na komunikatorze giełdy (...) Ł. W., natomiast stronę powodową reprezentowała M. J.. W dniu 23 października spedytor W. ustalił, że kierowca zostanie załadowany w czwartek 26 października 2017 r., a rozładunek nastąpi w piątek 27 października 2017 roku.

Kierowca odebrał towar 26 października 2017 roku, zgodnie z warunkami zlecenia. W dniu 26 października 2017 r. M. J. poinformowała Ł. W., że rozładunek możliwy będzie jednak dopiero w poniedziałek 30 października 2017 r., na co Ł. W. poinformował, że będzie to kosztować dodatkowe 200 Euro w przeciwnym razie powódka powinna podstawić inne auto celem zabrania towaru z bazy pozwanej i dostarczenia we własnym zakresie.

Powódka w mailu z dnia 26 października 2017 r. poinformowała pozwaną, że zgodnie z zapisami w zleceniu w przypadku przestoju, niezależnie od jego przyczyn i miejsca zaistnienia zobowiązana jest ona do wykonania zlecenia i wezwała ją do dostarczenia towaru w miejsce załadunku w dniu 30 października 2017 r. i podała, że wszelkie roszczenia finansowe pozwanej zostaną rozpatrzone w trybie reklamacji. W odpowiedzi spedytor pozwanej Ł. W. zwrócił się do powódki o poprawienie zlecenia (...) na kwotę 1200 Euro (+ 200 Euro, na które składało się postojowe plus dodatkowe koszty tj. 3 x 120 km z związku z powrotem do bazy przy stawce 1 Euro za 1 km międzynarodowy). Z takim samym wnioskiem zwróciła się do powódki pracownica pozwanej K. S.. W mailu z dnia 27 października 2017 r. powódka poinformowała pozwaną, że odmawia skorygowania ustalonego zleceniem (...) wynagrodzenia, a ewentualne roszczenie pozwanej powinno zostać udokumentowane notą księgową.

Dowód:

- zlecenie k.20,
- ogólne warunki realizacji usług transportowych k.21-22,
- wydruk rozmowy z giełdy TRANS k.23-26,
- korespondencja mailowa k.27-39,
- zeznania świadka K. S. k.59-60,
- zeznania świadka Ł. W. k.60-61,

W dniu 3 listopada 2017 roku pozwana złożyła powódce pisemną reklamację, w której wskazując na zmianę daty rozładunku i poniesione dodatkowe koszty wezwała powódkę do zapłaty kwoty 846,72 zł stanowiącej równowartość kwoty 200 Euro zgodnie z wystawioną powódce w dniu 3 listopada 2017 roku notą obciążeniową nr 67/11/17/NO. Pismem z dnia 5 marca 2018 roku powódka poinformowała pozwaną, że reklamację pozwanej odrzuca i odmawia zapłaty za wystawioną notę obciążeniową.

Dowód:

- reklamacja pozwanej k.31-31 verte,
- nota obciążeniowa k.32,
- pismo powódki k.33-34,

Dnia 4 stycznia 2018 r. pozwana zleceniem transportowym nr EU/22/01/2018/ŁW zleciła powódce (...) spółce akcyjnej (...) w S. przewóz towaru na trasie P. B. (Włochy) – S. w dniach 4-8 stycznia 2018 r. Powódka zlecenie wykonała, za co wystawiła pozwanej fakturę Vat nr (...) z dnia 8 stycznia 2018 roku na kwotę 5.365,41 zł z terminem płatności 12 marca 2018 roku.

Niesporne, nadto dowód:

- zlecenie nr EU/22/01/2018/ŁW k.15,,
- list przewozowy (...) k.16,
- faktura nr (...) k.17,

W dniu 13 stycznia 2018 roku pozwana złożyła pisemne oświadczenie o dokonaniu potrącenia przysługującej jej wierzytelności udokumentowanej notą 67/11/17/NO z dnia 3 listopada 2017 roku opiewającej na kwotę 846,72 zł oraz faktury (...) z dnia 30 października 2017 r. opiewającej na kwotę 5.212,99 zł z przysługującą powódce od pozwanej wierzytelnością w kwocie 6.678,25 zł wynikającą z faktury Vat nr (...).

Dowód:

- oświadczenie o potrąceniu k.46,

W dniu 20 marca 2018 roku pozwana złożyła pisemne oświadczenie o dokonaniu potrącenia przysługującej jej wierzytelności udokumentowanej fakturą nr (...) z dnia 6 grudnia 2017 roku opiewającej na kwotę 6.211,89 zł, z tego kwota 4.746,63 zł została rozliczona przelewem z dnia 12 lutego 2018 r., a reszta kwoty z przysługującą powódce od pozwanej wierzytelnością w kwocie 5.356,41 zł wynikającą z faktury (...) nr (...), na skutek czego uznała, że do zapłaty z faktury (...) została kwota 1.465,26 zł.

Dowód:

- oświadczenie o potrąceniu k.47,

W dniu 22 marca 2018 roku pozwana dokonała przelewu kwoty 3.900,15 zł na konto powódki wskazując w tytule przelewu numer faktury (...). Powódka zaliczyła na poczet spłaty faktury (...) przelew pozwanej z dnia 22 stycznia 2018 roku w kwocie 618,54 zł dokonany tytułem zapłaty za fakturę (...).

Dowód:

- potwierdzenia przelewu k.18,19,

Wezwaniem do zapłaty z dnia 5 kwietnia 2018 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 846,71 zł tytułem zapłaty za fakturę (...). Pełnomocnik powódki zwrócił się także do pozwanej o skorygowanie noty księgowej do kwoty 100 Euro podając, że zostanie ona wtedy zapłacona. W odpowiedzi pozwana odmówiła skorygowania noty wskazując, że nie może pozwolić sobie na zwiększanie poniesionych strat.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k.36 z potwierdzeniem nadania k.37,

- korespondencja mail k. 38-38 verte,

Stawka 1 euro za 1 kilometr przy transporcie międzynarodowym jest to stawka standardowa. Jest to cena rynkowa, obejmuje co do zasady koszty paliwa, wynagrodzenia kierowcy.

Dowód:

- zeznanie świadka K. S., karta 59-60;

Pracownik spółki (...) informował telefonicznie przedstawiciela spółki (...) o rozkładzie czasu pracy kierowców, w tym o tym, że kierowca nie może spędza paury w kabinie przez drugi weekend z rzędu.

Dowód:

- zeznanie świadka Ł. W., karta 60-61;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Powódka domaga się od pozwanej zapłaty w związku z realizacją umowy przewozu międzynarodowego. Transport odbył się na drodze z miejscowości we W. do miejscowości w Polsce. Za podstawę prawną orzekania w niniejszej sprawie należało przyjąć konwencję o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. 1962 Nr 49, poz. 238 - dalej konwencja CMR). Zgodnie z art. 1 konwencji CMR stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. W związku z tym przepisy konwencji CMR znajdują zastosowanie do łączącego strony stosunku prawnego i mają pierwszeństwo przed przepisami prawa krajowego.

Jednakże należy podkreślić, iż co do kwestii nieuregulowanych w konwencji stosuje się przepisy ustawy polskiej regulującej umowę przewozu, którymi są kodeks cywilny oraz ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012 r. poz. 1173). Sama ustawa prawo przewozowe stanowi w art. 1 ust. 3, iż jej przepisy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Wreszcie w zakresie nieuregulowanym w ww. aktach prawnych znajdują zastosowanie kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu (art. 775 k.c.). Zgodnie zaś z art. 774 k.c. Przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentach oraz zeznaniach świadków.

Celem uporządkowania okoliczności spornych wskazać należy, że fakt wykonania przewozu, wysokość wynagrodzenia powoda nie były sporne. Formalna poprawność potrącenia przez pozwaną swojej należności pierwotnie była przez powoda kwestionowana, oświadczenie o potrąceniu załączono do sprzeciwu. Pozwana kwestionowała jednak zasadność potrącenia. Fakt przeprowadzenia właściwej procedury reklamacyjnej również nie był sporny.

Sąd ustalił zatem, wbrew twierdzeniom pozwu, że w przypadku spornego przewozu, strony uzgadniały warunki przewozu na komunikatorze trans (karta 23). Pracownik pozwanej Ł. W. oświadczył, że byłoby najlepiej i byłby w stanie przyjechać na rozładunek w dniu 27 października (w piątek). Przedstawiciel powódki wskazał, że „można spróbować (negocjować z odbiorcą przesyłki datę odbioru), ale nie dam gwarancji”. Strona powodowa bowiem jako datę rozładunku wskazywała 30 października.

W konsekwencji tej rozmowy stronie pozwanej przysłano zlecenie transportowe z datą rozładunku 27 października 2017 roku (piątek). Sąd przyjął zatem, że stronie powodowej udało się ustalić datę rozładunku na dzień 27 października a przynajmniej takie przeświadczenie starała się wywołać po stronie pozwanej. W takim przeświadczeniu pozwany przystąpił do realizacji umowy i podjął ładunek. W trakcie wykonywania przewozu powódka powiadomiła pozwaną, że jednak rozładunek będzie miał miejsce w poniedziałek (karta 25). Powódka określiła tę informację jako „zła wiadomość”, wiedziała zatem, że dla pozwanego nie jest obojętne czy rozładuje pojazd w umówionej dacie to jest 27 października 2017 roku czy też dopiero 30 października 2017 roku, stąd nazwanie wiadomości złą (dla pozwanej).

Sąd ustalił zatem, że obustronne ustalenia stron co do wynagrodzenia pozwanej za sporny przewóz są aktualne w przypadku rozładunku w dniu 27 października 2017 roku. Rozładunek nastąpił jednak w innej dacie, bo 30 października 2017 roku.

Sądu ustalił również (zeznania świadka W.), że pozwana poinformowała powódkę o rozkładzie czasu pracy kierowcy w spornym transporcie, o tym, że będzie musiał wrócić do bazy. Zeznań tych nie kwestionował powód.

Dalej świadek K. S. (karta 59-60) zeznała, że pojazd pozwanej w związku z niemożnością rozładowania go w umówionej dacie musiał przejechać 3 x 120 km, w tym dojechać do bazy aby w sposób przewidziany przepisami, kierowca spędził pauzę. Okoliczności tej nie kwestionował powód. Świadek ten również w sposób wiarygodny wyjaśnił, że w transporcie międzynarodowym opłacalna stawka to 1 euro za przejechany 1 kilometr. Świadek wyjaśnił, że stawka ta zawiera w sobie wynagrodzenie kierowcy, koszty paliwa. Nie przeczył temu powód. Strona pozwana konsekwentnie również wskazywała, że z uwagi na współpracę z powódką, zastosowała stawkę preferencyjną, iloczyn 1 euro i 360 km to bowiem 360 euro, a zatem kwota wyższa aniżeli podana przez pozwaną do potrącenia (200 euro).

Stąd z uwagi na powyższe, sąd przyjął, że pozwany wykazał wysokość kwoty objętej oświadczeniem o potrąceniu.

Zgodnie z treścią art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. W myśl § 2 przywołanej normy - wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Norma art. 499 k.c. stanowi, że potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe. Rzeczą sądu było zatem ustalenie skuteczności potrącenia.

Do potrącenia doszło, pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu (karta 46-47).

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego sąd wskazuje, że okoliczności uzasadniające potrącenie zostały wykazane przez pozwanego. Nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia fakt, czy kwotę objętą oświadczeniem o potrąceniu uznać należy jako odszkodowanie czy też wynagrodzenie pozwanej za dodatkowo wykonane czynności konieczne do realizacji umowy, nieobjęte umową.

Kwotę objętą oświadczeniem traktować należy jako wynagrodzenie za czynności, który wykonanie przez pozwaną nie było wiadome w chwili zawierania przedmiotowego zlecenia, a których to wysokość pozwana wykazała na ostatniej rozprawie.

Brak jest podstaw do stosowania zapisów Ogólnych Warunków Umowy, które ograniczają w prawo przewoźnika do domagania się realnego wynagrodzenia. Sąd ustalił, że po podjęciu ładunku powódka powiadomiła pozwaną o innym terminie rozładunku aniżeli wpisany do zlecenia transportowego. O ile zatem koszt usługi dotyczył konkretnych czynności, pozwana wykonać musiała szerszy wachlarz czynności aniżeli objęty umową. Pozwana powiadomiła powódkę telefonicznie o czasie pracy kierowcy (zeznaniom tym powód nie zaprzeczył), zmuszona była podstawić samochód do bazy i ponownie zawieźć ładunek do odbiorcy w dniu rozładunku. Co więcej, powód miał wpływ

na obniżenie kosztów należnych pozwanej. Lojalnie powiadomił bowiem powódkę (wydruk TRANS, karta 25v) o możliwości zabrania towaru z bazy w K., lecz nie skorzystał z tej możliwości.

Niniejsze wskazuje na to, że stawka umówiona przez powoda z pozwanym była atrakcyjna dla obu stron, powódka nielojalnie wskazała nieprawdziwą datę rozładunku towaru aby zachęcić pozwaną do zawarcia kontraktu. Nie wykazano czy w ogóle negocjowała datę rozładunku z odbiorcą, czy też świadomie wprowadziła pozwaną w błąd wiedząc, że rozładunek będzie w dniu 30 października. Po podjęciu ładunku, powiadomiła pozwaną o innej dacie rozładunku, mając na uwadze niekorzystne dla pozwanej zapisy ogólnych warunków umowy. Na marginesie sąd wskazuje, że w sprawach, gdzie (...) spółka akcyjna spółka komandytowa w S. jest przewoźnikiem a druga strona procesu powołuje się na podobne zapisy umowy, spółka wnosi o miarkowanie kar, powołuje się na brak obowiązywania tych zapisów (na przykład w sprawie XI GC 1936/18).

Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Strona pozwana wygrała sprawę w całości a na poczet kosztów procesu zaliczono wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego w kwocie 270 złotych i opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)